

SENTÈNCIA de 12 de febrer de 2004

Donació: concepte i naturalesa jurídica.- Perfecció de la donació.- Donació: nul·litat per manca de causa i la seva improcedència.- Diferències entre la causa i els motius de la donació.- Dol com a vici de la voluntat contractual: requisits i efectes.- Contractes fiduciaris mitjançant persona interposada: modalitats.- Error en la persona en la donació: efectes.- Diferències entre l'error vici i l'error obstatiu.- Reconvenció: determinació del seu abast

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ i M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La representació processal del Sr. Baltasar B.C. va formular escrit de demanda, de data 14-5-1999, envers el seu fill Sr. Alfons Maria B.N. i contra la mercantil BEL AIR, S.A., en virtut de la qual demanava que es declarés la nul·litat del contracte de donació relatiu al domini útil de la parcel·la de terreny situada al carrer Major núm. 1, parcel·la 10, lot 5, del Pas de la Casa i de l'edifici "B.N.", atorgada el mes de gener de 1997 i ratificada per escriptura de 21-10-1997, per concurrència de vicis del consentiment del donant, per dol del donatari i per falta o falsedat de la causa i condemni als defenents a estar i passar per aquestes declaracions i a restituir a l'agent els béns donats, amb imposició de les costes processals pel cas d'oposar-se a la mateixa.

Formulat incident derivat de l'al·legació per la defenent BEL AIR, S.A. de l'excepció de manca de litisconsorci passiu necessari, aquest fou resolt per Aute, de data 4-10-2000, que rebutjava l'esmentada excepció. Recorregut en apel·lació, la Providència de data 8-11-2000 va acordar no ésser apel·lable el referit Aute.

La representació processal del Sr. Alfons B.N. va presentar escrit, de data 31-1-2001, en virtut del qual contestava a la demanda i sol·licitava que es dictés la sentència que fos escaient en dret sense efectuar imposició de les costes processals.

La representació processal de la mercantil BEL AIR, S.A va oposar-se a la demanda, per escrit de data 31-1-2001, i sol·licitava que es desestimés de forma íntegra la demanda i es condemnés al Sr. Alfons Maria B.N. a escriptura l'objecte de la donació a favor de BEL AIR, S.A. i a que l'Honorable Comú d'Encamp porti a terme el traspàs del cens emfitèutic sobre el bé immoble objecte de la donació. I, de forma subsidiària, formulava revconvenió i considerava que si es declarava l'anul·lació, aquesta només podia afectar el fill per una tercer part indivisa de l'edifici, atès que 1/3 pertany a la Sra. A.F. i un altre terç a ambdues filles i es condemnés al pare Sr. B. i al fill Sr. B.N. a atorgar tots els documents necessaris per obtenir les 2/3 parts de l'objecte de la donació. I més subsidiàriament, entenia que la meitat de la donació efectuada al defenent Sr. B. pertany a la seva esposa Sra. A. i es condemnés al pare i fill a atorgar tots els documents necessaris per a la consecució de l'esmentada finalitat. En tots els casos, sol·licitava també la indemnització dels danys i perjudicis i les costes que es derivin del present litigi.

II.- L'Honorable Tribunal de Batlles va dictar sentència, de data 30-6-2003, essent la seva part dispositiva la que segueix: "DECIDEIX: Que ha d'estimar i estima la demanda promoguda pel Sr. Baltasar B.C. contra el Sr. Alfons Maria B.N. i contra la societat BEL AIR, S.A., i ha de declarar i declara l'anul·lació del contracte de donació d'autes, pel que respecta al Sr. Alfons Maria B.N., restituint els béns donats al Sr. Baltasar B.C., i condemnant els demandats a pagar les costes processals causades, inclosos honoraris d'advocat i procurador, a acreditar en període d'execució de sentència".

III.- Contra l'esmentada sentència de data 30-6-2003, la defenent BEL AIR, S.A. va formular recurs d'apel·lació i, en aquest sentit, va presentar escrit de conclusions, de data 20-10-2003, en virtut del qual i pels fonaments continguts en el mateix, demanava la revocació de la sentència dictada per l'Honorable Tribunal de Batlles. La part agent i el defenent Sr. Alfons B.N. van presentar llurs escrits de contesta a les conclusions de la part apel·lant, en dates 10-11-2003 i 11-11-2003, respectivament, on sol·licitaven, per part de l'agent, la confirmació de la sentència i la imposició a la part recurrent de les costes processals, i pel defenent apel·lat que es dictés la sentència que fos ajustada a dret.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- El recurs d'apel·lació de la mercantil BEL AIR, S.A. s'orienta a combatre la sentència d'instància i a sol·licitar que no es declari l'anul·lació de la donació realitzada pel Sr. B.C. al seu fill el Sr. B.N. i que es condemni a aquest darrer a escripturar l'objecte de la donació a favor de BEL-AIR i a demanar a l'Honorable Comú d'Encamp el traspàs del cens emfitèutic sobre el bé immoble objecte de la donació. I, de forma subsidiària, si es manté la nul·litat de la donació que es declari, en primer lloc, que l'anul·lació solament afecta al fill per un terç indivís de l'edifici i, més subsidiàriament, que la Sra. A.F. és la titular de la meitat de la donació feta al Sr. Alfons B.N.

Aquestes peticions, que coincideixen exactament amb les efectuades en el seu escrit d'oposició a la demanda de la part agent i de formulació de reconvenició, exigeixen, en ares al deure de congruència que s'imposa als Batlles i Magistrats quan dicten sentències, al necessari ordre i claredat expositius, i, com a garantia del justiciable i de seguretat jurídica, fonamentar les resolucions en l'ordenament jurídic (cfr. arts. 10 i 86 CA) i partir dels fets que han restat provats, per d'aquesta manera analitzar si els arguments, acollits per la sentència d'instància, que es pronuncia a favor de la nul·litat de la donació, i impugnats pel recurrent, han de ser o no compartits per aquest Tribunal Superior.

II.- Resta provat a les actuacions que el Sr. Baltasar B.C. va sol·licitar a l'Honorable Comú d'Encamp, en data 2-1-1997, que se l'autoritzés per a cedir els drets emfitèutics de la parcel·la 10, lot 5 i de l'edifici construït sobre la mateixa, a favor dels seus fills Srs. Alfons i Josefa B.N. i que va satisfer les pensions referents a l'esmentada parcel·la, així com el lluïsmen al censalista. Per escriptura pública, de data 21-10-1997, l'agent va ratificar i, en el que fos necessari, atorgar de nou donació inter vivos, perfecta i irrevocable, del domini útil de l'esmentada parcel·la i a favor dels seus dos fills abans relacionats. A la vegada s'extreu de les actuacions que el donant va fer reserva al seu favor de l'usdefruit vitalici sobre l'immoble donat, ocupant el bé donat el Sr. Alfons B.N. a títol d'arrendatari i satisfent la renda des de l'any 1986.

Per altra part, resta també acreditat a les actuacions que els consorts Sr. B.N. i Sra. A.F. van signar un document, de data 31-7-1997, on es comprometien al repartiment d'accions al 50% de les societats B.A., S.A. i

BEL AIR, S.A., i que, en data 28-1-1998, la mercantil BEL AIR, S.A. va atorgar un document, segons el qual el Sr. Alfons B.N. declara que quan va procedir a acceptar la donació del domini útil de la part que li corresponia de la parcel·la 10, lot 5, objecte de la donació, actuava en nom propi, però per ordre i compte de la mercantil BEL AIR, S.A., en qualitat de mandatari fiduciari.

Per el contrari, de la prova practicada no es pot concloure que l'agent tingués coneixement que el seu fill i donatari volia aportar a la mercantil BEL AIR, S.A. els béns i drets objecte de la donació.

De conformitat amb aquests fets, la sentència dictada per l'Honorable Tribunal de Batlles entén que el donatari accepta la donació per ordre i compte de la mercantil BEL AIR, S.A. i que aquest comportament esdevé irrespectuós i ingrat. I afegeix que l'existència de la fiducia provoca l'anul·labilitat de la donació atès que es desvirtua completament la voluntat i el consentiment del donant, a la vegada que la causa de la donació era afavorir el fill i no una societat mercantil. Exposa també la sentència que ha existit engany del donatari per induir a error al donatari i que el pagament dels lloguers pel donatari a títol personal corrobora que els actes del donatari anaven encaminats a enganyar el pare.

III.- Aquesta Sala ha de manifestar, en primer terme, que el fet que es qualifiqui el comportament del donatari com a irrespectuós i ingrat en relació al donant, no té cap transcendència en aquest procés. I no la té perquè la demanda de l'agent no justifica la revocació de la donació en la pretesa ingratitud del donatari, sinó que ni tan sols demana la revocació de la mateixa. En efecte, de la lectura de la demanda s'extreu que les pretensions de l'agent s'orienten a obtenir una declaració de nul·litat o d'anul·lació de la donació per manca dels requisits necessaris i per haver estat prestat el consentiment amb error i sense la concurrència de la causa típica necessària.

En segon terme, abans d'examinar si concorren les causes de nul·litat o d'anul·labilitat que menciona la part agent, convé posar de manifest que a l'ordenament jurídic andorrà la donació es conceptua com un contracte gratuït, consensual, unilateral i per mitjà del qual es persegueix, amb l'acceptació del donatari, que el patrimoni d'aquest s'incrementi amb el correlatiu empobriment del patrimoni del donant, atès l'ànim de liberalitat del donant que cerca, precisament, enriquir al donatari (cfr. Codi 8,56,6 i D 43,26,1 i les opinions de Borrell i Soler i Pella i

Forgas). I des d'aquesta òptica, segons la qual la donació esdevé perfecta amb l'acceptació del donatari, com ho posa de relleu el Digest 44,7,55 i la sentència d'aquest Tribunal de 26-10-1995, s'escau examinar si realment existeixen els vicis del consentiment denunciats i les anomalies causals que es refereixen.

Pel que fa a l'error, sens perjudici de deixar les qüestions causals per una anàlisi posterior (en la demanda es fa esment a un error sobre la causa o l'essència del negoci), convé des d'ara advertir que existeixen dos tipus d'error: l'error-vici i l'error obstatiu. El primer té a veure amb la prestació del consentiment derivada d'una inadequada o incorrecta representació mental de la realitat, mentre que l'error obstatiu la representació de la realitat és correcta però es produeix una divergència entre la voluntat del subjecte i la declaració de la mateixa. I els dos tipus d'errors tenen conseqüències diverses: l'error vici origina l'anul·labilitat del contracte, mentre que l'error obstatiu (en realitat integra supòsits de dissens) dóna lloc a la nul·litat del contracte. En aquest cas, l'argumentació fonamental gira entorn de l'error obstatiu perquè l'agent assenyala que el donant va cometre un error in personam, al creure que l'objecte de la donació anava destinat al seu fill quan realment l'objecte de l'atribució al seu fill s'integrava en el patrimoni d'una societat mercantil. En efecte, s'argumenta que l'error en la persona es deu al fet que la destinatària de l'atribució patrimonial no fou la persona contemplada pel donant, sinó que, en virtut del document privat de data 28-1-1998, l'acceptació de la donació per part del defenent Sr. Alfons B. es va fer com a mandatari-fiduciari de la mercantil BEL AIR, S.A. i que, conseqüentment, va disposar de la donació a favor d'una persona diferent del seu fill.

Si es procedeix a l'anàlisi de l'esmentat document s'ha de concloure que el mateix és de data posterior a la perfecció de la donació i del mateix s'extreu que existeix una relació de fiducia i mandat entre la mercantil BEL AIR, S.A. i el Sr. Alfons B., en virtut de la qual el bé objecte de la donació, en la part atribuïda al Sr. B., s'integraria realment en el patrimoni de la societat mercantil. Com que no ha quedat provat que l'agent conegués l'existència d'aquest document, s'ha de refusar en aquest cas la concurrència d'una hipòtesi d'interposició de persona, tant fictícia com real, atès que tant la simulació que recau sobre una de les parts contractants, com la intestació de béns requereix el consentiment d'ambdues parts contractants. En canvi, el que, a criteri d'aquest Tribunal, ha succeït, i per això esdevé irrellevant que el

document privat on es manifesta que existeix un mandat i fidúcia sigui posterior a la donació o en el mateix es digui que quan s'acceptava es feia per compte de la mercantil, és que el donatari va acceptar una donació a favor seu i de la seva germana i, de forma coetània o posterior, va decidir, a través d'un negoci transmissiu que no consta a les actuacions, ignorant-se si la seva causa és gratuïta o onerosa, que l'atribució rebuda s'integrés en el patrimoni de la societat mercantil. I aquesta actuació del donatari s'ha de conceptualitzar com a lícita, tota vegada que el que fa es disposar dels drets sobre un bé immoble que ja ha ingressat en el seu patrimoni a favor d'una societat. Per tant, en aquest ordre d'idees, s'ha de mantenir la no concurrència d'un error en la persona del donatari, sense que es pugui asseverar que la persona del donatari fou substituïda en el moment de la donació per una altra persona; ço que esdevé inviable sense el consentiment del donant. Extrem diferent, com aquí succeeix, és que el donatari o destinatari dels béns s'hagués compromès a alienar a favor d'una mercantil andorrana aquells béns i drets que pogués rebre via donació o que ja hagués rebut; negoci supeditada la seva eficàcia en el primer cas a la perfecció i consumació de la donació i lícit i eficaç en el segon cas. En conseqüència, l'efecte derivat de l'actuació del donatari no és sinó una manifestació del seu poder de disposició que té per objecte el seu patrimoni, entre el qual es troba l'objecte de la donació del seu pare. I aquesta solució es veu refermada per dos arguments més: El primer, que en la pròpia escriptura de donació, de data 21-10-1997, es preveu (VII) que existeix un dret real d'adquisició preferent a favor dels adjudicataris que no actua quan es produeix una alienació gratuïta a favor dels descendents, consort o ascendents i en el present supòsit la mercantil destinatària de l'atribució es troba integrada pel defenent Sr. B., la seva esposa i les filles Carolina i Cristina. I el segon que si el donant volia conjurar el risc que el donatari, com a nu propietari dels béns donats, tota vegada que el donant havia fet reserva al seu favor d'un dret d'usdefruit, no disposés lliurement dels mateixos, podia haver establert una clàusula de reversió que actués quan el donatari pretengués alienar l'objecte de la donació i així evitar aquestes conseqüències (cfr. Codi 8,54,9) i no intentar frenar els efectes derivats del poder de disposició del donatari sobre el seu patrimoni a través de l'error en la persona o error obstatiu.

IV.- Pel que fa referència al dol com a vici del consentiment que provocaria l'anul·labilitat de la donació, i que provindria de l'altra part contractant i d'un tercer, la Sra. A., el que pot ocasionar conseqüències diverses quan el dol existeix, tota vegada que el mateix és un vici

pròpiament contractual, el que suposa que quan es deu a l'actuació d'un tercer el que s'escau és demanar responsabilitat a aquest, sempre que no esdevingui una actuació convinguda amb el contractant que no el pateix, atès que en aquest cas es podria originar la privació d'efectes del contracte, s'ha d'indicar el que segueix. Si projectem les consideracions anteriors en el litigi que ara ens ocupa, s'ha d'assenyalar que el dol al qual fa referència l'agent es projectaria en el moment de l'atorgament, i que consistiria en l'engany de contractar no amb ell sinó amb una societat mercantil andorrana, i dol que existiria també en el moment de la formació de la voluntat del donant i que seria el causant que es portés a terme l'acte dispositiu. Quant al dol en el moment de l'atorgament i que originaria l'engany en el pare de contractar amb el fill, quan realment no era així, ja ha estat objecte de resposta en el fonament de dret anterior. A criteri d'aquesta Sala el que va fer el fill fou disposar de l'objecte de la donació atribuïda al seu favor i no que la donació s'efectués directament entre el pare i la mercantil BEL AIR, S.A, atès que aquesta darrera opció era inviable sense el consentiment del progenitor del donatari.

I en relació al dol que s'hauria produït durant la fase de formació de la voluntat del donant, el dol s'ha de conceptuar com l'engany o maquinacions dirigides a obtenir el consentiment contractual de l'altra part. I si bé és cert que el dol ha de cercar l'ànim d'enganyar, aquí convé examinar si l'actuació del defenent s'ha de reputar com a dolosa en el sentit que pugui ésser tributària de la consideració de dol causant; és a dir, aquell engany que de no haver existit no s'hauria portat a terme el negoci perfeccionat. Si s'examina la demanda es pot col·legir com l'agent fonamenta l'engany en el fet que va ocultar la finalitat i les seves veritables intencions, que eren disposar dels béns donats, i que la donació suposava avançar-li en vida béns i drets que li haurien de pertànyer després de la mort del donant i així obtenir una major seguretat i tranquil·litat personal i familiar. Tampoc aquesta Sala pot entendre que concorri en el present supòsit un vici com el dol. En efecte, els motius o finalitats que les parts persegueixen quan porten a terme un negoci, com a motius de caire subjectiu, esdevenen irrellevants i solament poden ésser tinguts en compte quan els mateixos s'objectiven i es causalitzen. Per consegüent, que una volta obtinguda l'atribució el donatari tingués pensat disposar dels béns donats i aportar-los a una mercantil andorrana familiar no origina cap defecte ni vicia el consentiment del donant, atès que aquestes motivacions individuals i subjectives res tenen a veure amb la decisió d'augmentar el patrimoni del donatari i més si

és té en compte que en la pròpia escriptura de donació es preveu la possibilitat, amb dret d'adquisició preferent o sense a favor del codonatari, d'alienar els béns donats a altres persones.

Quant a les altres fonamentacions esgrimides per la part agent, s'ha de dir que la donació portada a terme en data 21-10-1997, es va realitzar a favor de dos dels fills del donant: Alfons i Josefa B. i, per consegüent, es fa difícil pensar que l'actuació del fill Alfons dirigida, segons la part agent, a aconseguir l'atribució patrimonial originés també que aquesta s'efectués a favor de la filla. Però, en tot cas, a les actuacions resta provat que el fill va insistir al seu pare per a obtenir l'atribució patrimonial a títol gratuït amb dos arguments diferents: un, que amb la donació se li avançava allò que li hauria de pertànyer a títol d'herència i, dos, que així el fill gaudiria d'una major seguretat i tranquil·litat personal i professional. I aquestes asseveracions no poden conceptuar-se com a maquinacions o enganys dirigits a aconseguir l'atribució patrimonial, atès que el primer dels motius que s'addueix únicament esdevé cert si el donant vol instituir hereu al seu fill Alfons, tota vegada que si només li efectua una atribució que cobreixi la llegítima, no seria cert que el que rebia per donació esdevenia un avançament dels seus drets successoris. Per tant, no es pot entendre que aquesta actuació del fill tingués rellevància per a obtenir el consentiment del donant i molt menys per a enganyar-lo. I el mateix s'ha de dir de l'argument que amb la donació obtindria una major seguretat personal i patrimonial. En efecte, el donant coneixia que no existia clàusula de reversió a la donació i que els donataris podien disposar dels béns donats. A més, s'ha d'afegir que que el donatari el que va fer fou disposar a favor d'una mercantil andorrana integrada, com a socis, per ell mareix, l'esposa i les filles, i aquesta actuació es va fer en un moment on la parella formadas pel Sr. Alfons B. i la Sra. Carme A. no es trobava en crisi. I s'ha d'assenyalar també que el fet d'abonar els lloguers personalment, en res significa l'existència d'un enganys, sinó que, segons el moment en el qual s'hagi produït l'acte de disposició i consti com a titular merament aparent, estarà abonant deutes aliens, el que permetrà nivellar les relacions patrimonials entre el donatari i el destinatari d'els béns, però en res abonen les anteriors conclusions l'existència d'un engany o dol pel que ja s'ha afirmat amb deteniment anteriorment. Per tant, es difícil justificar l'engany produït en el donant pel fet que el donatari li indiqués que així obtindria una seguretat personal i professional, tota vegada que el donant sabia que, una vegada efectuada l'atribució, i incrementat el patrimoni del donatari

l'efecte d'enriquiment s'havia produït i la disposició dels béns donats era possible pels donataris.

V.- En darrer terme, argumenta la part agent que la causa de la donació no existeix o, en el seu defecte, que aquesta és falsa, perquè l'error del donant es projecta sobre l'essència del negoci. En definitiva, l'argumentació gira un cop més sobre el fet que el donant no volia fer l'atribució patrimonial a la mercantil andorrana BEL AIR, S.A sinó al seu fill Alfons. I, aleshores, com que l'atribució patrimonial s'ha realitzat a favor d'un tercer no existeix animus donandi ni voluntat d'enriquir aquest tercer, per la qual cosa manca la causa, a més que existiria una causa falsa per l'absència de causa total, segons l'opinió de PUIG BRUTAU, i perquè el donant hauria incorregut en un error sobre l'essència del contracte.

Per les argumentacions que, a continuació s'exposaran, tampoc pot prosperar aquesta fonamentació de la demanda dirigida a obtenir la declaració de nul·litat o anul·lació de la donació. El negoci de donació, respecte del qual ara es planteja la seva invalidesa, constitueix un negoci inter vivos que es troba inspirada per una causa gratuïta. La causa dels contractes esdevenen exigències de l'ordenament jurídic que actuen com a límit de l'autonomia privada, de forma que els ordenaments jurídics causals, com ho és l'andorrà, es requereix que les atribucions patrimonials responguin a una justificació admesa per l'ordenament jurídic. I, d'acord amb aquestes idees, la causa abstracta de la donació, pròpia d'aquest tipus contractual, és l'ànim de liberalitat del donant, que actua com a justificació de l'empobriment del donant i del correlatiu enriquiment del donatari. I en el cas que ara es jutja, s'ha d'admetre que la donació del Sr. Baltasar B. a favor dels seus fills Alfons i Josefa conté una causa o justificació que actua com a funció econòmica del negoci de donació i que no és altra que l'ànim de liberalitat del donant Sr. B.

Quant a la causa concreta, a la qual es refereix la part agent, s'ha de indicar que és cert que junt a la causa pròpia de cada tipus contractual (en la donació l'ànim de liberalitat) pot existir una causa concreta del propi tipus contractual i que rep la denominació d'acord causal. Sobre aquest acord insisteix la part agent que s'ha produït la errònia representació de la realitat per part del donant i la manca o falsedat de la causa. En canvi, aquesta Sala no pot compartir els esmentats argument perquè la causa concreta o acord causal existeix quan les parts contractants decideixen incorporar a element causal les seves finalitats subjectives o motius que els animen a

portar a terme el contracte. I en el present cas, no consta que les parts hagin elevat a acord causal motius o finalitats com que els béns donats s'havien de mantenir en el patrimoni del donatari, atès que aquest extrem es veu desmentit per la pròpia literalitat de l'escriptura de donació. Per consegüent, s'ha d'adoptar la tesis general en el dret contractual, segons la qual els motius o finalitats subjectius de les parts contractants que no assoleixen l'entitat d'acord causal i que es mantenen en l'esfera subjectiva i pròpia de cada part esdevenen irrellevants i, per tant, no poden comportar l'absència de causa concreta ni l'error sobre la mateixa. Per tant, i en atenció als arguments abans exposats s'escau refusar també l'argument que no existeix causa o que l'acord causal es troba afectat per un error o esdevé fals.

VI.- Rebutjat per aquest Tribunal Superior els motius que emprava la part agent per justificar l'estimació de la demanda de la part agent, s'escau revocar la sentència d'instància i declarar que s'ha de desestimar la demanda interposada per la part actora. I, en aquest ordre d'idees, s'ha de manifestar també que a títol subsidiari s'articulava peticions reconvençionals pel cas que la donació fos anul·lada. Com que en el present cas, no s'ha declarat la nul·litat o anul·labilitat de la donació, no s'escau examinar aquestes pretensions subsidiàries ni, per tant, la reconvenció. En canvi, a títol principal, i només com a oposició i contesta a la demanda, sense integrar una demanda reconvençional, es sol·licita la desestimació de la demanda i que es condemni al Sr. Alfons Maria B.N. a escripturar l'objecte de la donació a favor de BEL AIR, S.A i a demanar al Comú d'Encamp el traspàs del cens emfitèutic sobre el bé immoble donat. Aleshores, s'escau rebutjar la demanda interposada per la part agent, però no poden ser ateses les altres pretensions que la part recurrent sol·licita en el seu escrit de contesta i per dues raons. La primera, perquè no pot ésser objecte de condemna ni el Sr. Alfons B. ni el Comú atès que cap dels dos ha estat objecte de demanda reconvençional i, per consegüent, no s'ha articulat cap pretensió en contra seva i no s'han pogut defensar de les pretensions instades en contra seva (cfr. art. 10 CA). I, la segona raó, perquè encara que la reconvenció, que no succeeix així en aquest litigi, s'hagués articulat contra el Sr. Alfons B., aquest és codefenent i no s'escau exigir pretensions objecte de reconvenció d'un codefenent contra un altra, sinó que només poden ésser dirigides contra la part agent.

VI.- Les anteriors consideracions originen que no s'escaigui imposar les costes d'aquesta instància degut a l'èxit parcial del recurs d'apel·lació (arg. Novel·la 82,

cap. 10). I respecte a les costes de primera instància, en virtut del principi del venciment objectiu (Codi 7,51,5) cal imposar a la part agent les costes derivades del refús de la seva demanda.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

ESTIMAR EN PART el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de la mercantil BEL AIR, S.A. contra la sentència dictada, en data 30-6-2003, per l'Honorable Tribunal de Batlles i revocar la part dispositiva de la mateixa i, en el seu lloc, declarem que procedeix desestimar la demanda interposada per la representació processal del Sr. Baltasar B.C. contra el Sr. Alfons Maria B.N. i la mercantil BEL AIR, S.A i imposar a la part agent les costes derivades del rebuig de la seva demanda. S'escau no efectuar imposició de les costes processals d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-